

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sprostował świadectwo pracy z dnia 16 maja 2013 roku wydane powódce E. S. przez pozwanego (...) Spółkę Akcyjną w Ł. w ten sposób, że:

- w ustępie 1 świadectwa pracy w miejsce słów: „okres do 16 maja 2013 roku” wpisuje „okres do 30 kwietnia 2013 roku”

- w ustępie 3 lit. a świadectwa pracy w miejsce słów: „bez zachowania okresu wypowiedzenia przez pracodawcę – art. 30 par.1 pkt 3 w zw. z art. 52 kodeksu pracy” wpisuje „z zachowaniem okresu wypowiedzenia przez pracodawcę – art. 30 § 1 pkt 2 kodeksu pracy w związku z art. 42 § 3 kodeksu pracy”

oraz uzupełnił ustęp 6 świadectwa pracy poprzez zamieszczenie informacji: „prawomocny wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi z dnia 30 września 2014 roku w sprawie o sygnaturze XIP258/13 zasądający odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia warunków pracy i płacy” (pkt. I wyroku).

Ponadto zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt. II), oraz obciążył i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty od pozwu, której obowiązku nie miała ponieść powódka (pkt. III).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

Powódka E. S. (wcześniej M.) zatrudniona została przez (...) Spółkę Akcyjną w Ł. na podstawie umowy o pracę na stanowisku Dyrektora Sprzedaży od dnia 1 października 2012 roku.

W dniu 25 marca 2013 roku pozwany wręczył powódce wypowiedzenie warunków umowy o pracę w zakresie warunków płacowych. Powódka złożyła odwołanie od wypowiedzenia zmieniającego do Sądu. Sprawa zarejestrowana została (...).

Powódka w dniu 2 kwietnia 2013 roku złożyła oświadczenie woli o wypowiedzeniu umowy o pracę z zachowaniem 1- miesięcznego okresu wypowiedzenia. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę zmierzało do rozwiązania stosunku pracy wobec nie przyjęcia przez powódkę warunków wypowiedzenia zmieniającego z dnia 25 marca 2013 roku.

W dniu 16 maja 2013 roku pozwany doręczył powódce listem poleconym oświadczenie woli datowane na dzień 30 kwietnia 2013 roku o rozwiązaniu umowy o pracę bez zachowania okres wypowiedzenia na podstawie art. 52§1 pkt 1 kp.

W dniu 30 maja 2013 roku powódka złożyła odwołanie od rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia do Sądu.

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2013 roku Sąd połączył sprawę XIP 501/13 ze sprawą XIP258/13 i dalej prowadził pod sygn. akt XIP 258/13.

W dniu 22 maja 2013 roku powódce doręczone zostało przez pozwanego świadectwo pracy wystawione w dniu 30 kwietnia 2013 roku z datą ustania stosunku pracy – 30 kwietnia 2013 roku i trybem rozwiązania umowy o pracę – art. 52§1 pkt 1 kp.

Pozwem z dnia 10 czerwca 2013 roku powódka E. S. wystąpiła o sprostowanie świadectwa pracy poprzez oznaczenie daty ustania stosunku pracy na dzień 16 maja 2013 roku, jako daty doręczenia powódce oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W związku otrzymaniem przez powódkę w lipcu 2013 roku sprostowanego świadectwa pracy zgodnie z żądaniem powództwa i cofnięcia pozwu Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2013 roku umorzył postępowanie w sprawie XIP521/13 i orzekł o kosztach procesu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi w sprawie XIP258/13 z dnia 30 września 2014 roku po rozpatrzeniu roszczeń powódki przeciwko pozwanej o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia warunków pracy i płacy w kwocie 42 280 złotych i odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w kwocie 14 260 złotych zasądzono od pozwanego i na rzecz powódki kwotę 14.260 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 10 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków pracy i płacy oraz oddalono powództwo w pozostałym zakresie, rozstrzygając o kosztach procesu i rygorze natychmiastowej wykonalności.

Podstawę dla rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Łodzi w sprawie XIP 258/13 stanowiło ustalenie, iż do rozwiązania stosunku pracy między stronami doszło z dniem 30 kwietnia 2013 roku w związku z wypowiedzeniem warunków umowy o pracę z dnia 25 marca 2013 roku. Sąd Rejonowy w Łodzi przyjął, iż w dniu 2 kwietnia 2013 roku powódka złożyła stronie pozwanej oświadczenie woli na piśmie, z którego wynikało, że wypowiada umowę o pracę. Oświadczenie to zostało złożone z zachowaniem terminów wskazanych w treści przepisu art. 42§3 kp, czyli w okresie kiedy pracownik ma wypowiedzieć się w przedmiocie przyjęcia lub rezygnacji z podjęcia zatrudnienia na proponowanych warunkach. Sąd Rejonowy dalej wywiódł, iż złożone przez powódkę wypowiedzenie świadczy jednoznacznie o chęci zakończenia stosunku pracy między stronami. Wola powódki odmowy przyjęcia proponowanych warunków była jednoznaczna i umowa w związku z tym uległa rozwiązaniu z ostatnim dniem miesiąca kwietnia 2013 roku, to jest po upływie miesięcznego okresu wypowiedzenia. Sąd Rejonowy powołując się na pogląd SN wyrażony w wyroku z dnia 24 maja 2001 roku w sprawie I PKN 405/00(OSNP 2003/6/147), iż przepis art. 42§3 kp nie określa sposobu i formy złożenia przez pracownika oświadczenia o odmowie przyjęcia zaproponowanych warunków pracy i płacy, wobec czego wola pracownika może być wyrażona przez każde zachowanie dostatecznie je ujawniające. Na skutek złożenia oświadczenia woli przez pracodawcę w dniu 25 marca 2013 roku okres wypowiedzenia rozpoczął bieg, a z dniem 30 kwietnia 2013 roku zakończył się. Złożone wypowiedzenie przez powódkę zakończyć mogło swój bieg dopiero z dniem 31 maja 2013 roku, a więc po rozwiązaniu między stronami stosunku pracy. Dalej Sąd Rejonowy wywiódł, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie zaistniało bowiem w miesiącu maju 2013 roku, w dniu dojścia do powódki oświadczenia woli o rozwiązaniu przez pozwanego umowy dyscyplinarnie stron nie łączył żaden stosunek pracy. Z tych przyczyn Sąd oddalił powództwo o zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia jako bezprzedmiotowe.

Wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi z dnia 30 września 2014 roku uprawomocnił się w dniu 7 listopada 2014 roku (okoliczność bezsporna).

W dniu 14 listopada 2013 roku powódka wystąpiła do pozwanego o sprostowanie świadectwa pracy oraz o uzupełnienie świadectwa pracy o dodatkową informację o prawomocnym wyroku z dnia 30 września 2014 roku w sprawie XIP258/13przynającym odszkodowanie z tytułu niezgodnego z przepisami prawa wypowiedzenia warunków pracy i płacy, wskutek którego doszło do rozwiązania umowy o pracę w trybie wypowiedzenia dokonanego przez pracodawcę.

Pismem z dnia 18 listopada 2014 roku (doręczonemu pełnomocnikowi powódki w dniu 25 listopada 2014 roku) pozwany odmówił sprostowania świadectwa pracy i zamieszczenia w świadectwie pracy adnotacji na podstawie §5 ust 3 rozporządzenia dotyczącego świadectw pracy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione powództwo o sprostowanie świadectwa pracy i jego uzupełnienie jest zasadne.

Powołując się na przepis art. 97 § 1 kp Sąd wskazał, iż w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy. Wydanie świadectwa pracy nie może być uzależnione od uprzedniego rozliczenia się pracownika z pracodawcą.

Sąd zważył, iż na wypadek gdyby w świadectwie pracy znalazły się informacje nieprawdziwe lub niepełne, ustawodawca przyznał pracownikowi prawo do żądania sprostowania jego treści. Stosownie bowiem do brzmienia art. 97 § 2¹ kp pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. W razie nieuwzględnienia wniosku pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. W tym sprostowania świadectwa pracy pracownik powinien w pierwszej kolejności zwrócić się do pracodawcy z wnioskiem o jego sprostowanie. Na dokonanie tej czynności ma 7 dni, licząc od dnia otrzymania świadectwa pracy, przy czym pracodawca musi poinformować pracownika o tym uprawnieniu. Sąd zaznaczył, iż w kierowanym do pracodawcy wniosku pracownik określa, które informacje są jego zdaniem nieprawdziwe lub niepełne oraz podaje treść prawidłowej informacji. Na rozpatrzenie wniosku pracownika pracodawca ma kolejne 7 dni. W razie jego uwzględnienia powinien sporządzić i wydać pracownikowi w ciągu owych 7 dni nowe świadectwo pracy, sprostowane zgodnie z żądaniem pracownika. Jeśli natomiast pracodawca nie zamierza przychylić się do wniosku pracownika i sprostować treści świadectwa pracy, wówczas powinien poinformować pracownika o odmowie dokonania sprostowania. Dopiero wtedy uruchamiana jest droga sądowa. Pracownik w ciągu 7 dni od zawiadomienia o odmowie sprostowania świadectwa pracy może wystąpić do sądu pracy z żądaniem zobowiązania pracodawcy do jego sprostowania.

Sąd powołał się na uchwałę z dnia 14.3.1986 r. (III PZP 8/86, OSNC 1986, Nr 12, poz. 194), w której Sąd Najwyższy orzekł, iż wyżej przedstawione terminy na występowanie o sprostowanie świadectwa pracy są terminami prawa materialnego, do których nie mają zastosowania przepisy kpc dotyczące uchybienia i przywracania terminu. Oznacza to, że wystąpienie z żądaniem sprostowania świadectwa pracy po ich upływie nie powoduje utraty prawa do domagania się takiego sprostowania. Pracownik, który - nie ze swojej winy - nie dokonał w terminie czynności, o których mowa w art. 97 § 2¹ kp, może wystąpić do sądu pracy z wnioskiem o przywrócenie uchybionego terminu. We wniosku tym pracownik powinien uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające przywrócenie terminu, a samo pismo złożyć w sądzie w terminie 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminu (art. 265 KP).

Sąd meriti przytoczył treść art. 97§2 kp zgodnie z którym, w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego. Ponadto w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym. Na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach. Treść świadectwa, poza informacjami z art. 97 § 2 oraz ewentualnie z § 1¹, powinny stanowić dane wskazane w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i sprostowania (Dz.U Nr 60 z 1996 poz.282 z późn.zm), między innymi dotyczącymi podstawy prawnej rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy.

Sąd podniósł, iż powódka w związku z wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi –Śródmieścia w Łodzi, jaki zapadł w sprawie XIP 258/13 dotyczącym roszczeń o zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia warunków umowy o pracę i odszkodowaniem z tytułu niezgodnego i nieuzasadnionego z prawem rozwiązania umowy o pracę w wyniku zasądzenia odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia zmieniającego i oddaleniem powództwa o odszkodowanie z tytułu niezgodnego i nieuzasadnionego rozwiązania umowy o pracę wobec ustalenia przez Sąd Rejonowy, iż do rozwiązania stosunku pracy doszło w dniu 30 kwietnia 2013 roku w związku z odmową przyjęcia warunków wypowiedzenia zmieniającego i uznania, iż oświadczenie woli pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę z dnia 16 maja 2013 roku nastąpiło już po dacie rozwiązania stosunku pracy oraz legitymowaniem się przez powódkę świadectwem pracy obejmującym okres zatrudnienia od 1 października 2012 roku do 16 maja 2013 roku i wskazującym tryb rozwiązania stosunku pracy – oświadczenie pracodawcy bez zachowania okresu wypowiedzenia – po uprawomocnieniu się przedmiotowego wyroku wystąpiła jednocześnie z wnioskiem do pozwanego o sprostowanie świadectwa pracy i jednocześnie z ostrożności procesowej o przywrócenie terminu

do złożenia wniosku do pracodawcy. Pozwany odmówił sprostowania świadectwa pracy, o czym powódka została powiadomiona w dniu 25 listopada 2015 roku, co skutkowało wytoczeniem z zachowaniem 7- dniowego terminu powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, jak w petitum pozwu, w zakresie daty, trybu rozwiązania stosunku pracy.

W ocenie Sądu wobec uchybienia 7 – dniowego terminu od daty pierwotnie wydanego powódce świadectwa pracy i okoliczności, które były całkowicie niezależne od winy powódki, a mianowicie związane z prowadzonym postępowaniem w sprawie XIP 258/13 i rozstrzygnięciem tej sprawy, wystąpiły podstawy do przywrócenia powódce terminu do złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy wydanego przez pozwanego.

Jednocześnie Sąd podkreślił, iż podstawą odmowy przez pozwanego sprostowania świadectwa pracy wydanego powódce w zakresie daty ustania stosunku pracy i trybu rozwiązania stosunku pracy było przyjęcie przez pozwanego poglądu o związaniu strony jedynie sentencją wyroku w sprawie XIP 258/13 i uznaniem, iż Sąd Rejonowy orzekający w tamtym procesie nie orzekał ani o dacie, ani o trybie ustania łączącego strony stosunku pracy a jedynie roszczeniach o odszkodowanie z tytułu wadliwego wypowiedzenia zmieniającego i rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Pozwany wywodził, iż nie był związany ustaleniami i poglądami prawnymi wyrażonymi przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w uzasadnieniu do wyroku z dnia 30 września 2014 roku w sprawie XIP258/13 dotyczącymi daty i trybu rozwiązania stosunku pracy.

Sąd nie zgodził się w pełni z tak prezentowanym poglądem. Podniósł, iż w orzecznictwie przyjmuje się, iż zapadłe w postępowaniu sądowym orzeczenia korzystają zarówno z powagi rzeczy osądzonej (art. 366 KPC), jak i rozszerzonej skuteczności wyroków (art. 365 KPC), w zakresie tego, co było przedmiotem ich rozstrzygnięcia. Co do zasady mocą wiążącą i powagą rzeczy osądzonej objęta jest jedynie sentencja wyroku, a nie jej uzasadnienie. Jednakże powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne do określenia jego zakresu. Wskazał, iż chociaż powagą rzeczy osądzonej objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu. W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu. Tak zwanej prekluzji ulega więc tylko ten materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd, natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 września 2014 roku III AUa 1751/13 Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 11 lutego 2014 r. I UK 329/13).

Sąd zważył, iż także w innych orzeczeniach wywiedziono, iż powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (tak np. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, LEX nr 53284 oraz z dnia 29 marca 2006 r., II PK 163/05, OSNP 2007 nr 5-6, poz. 71). W szczególności, powagą rzeczy osądzonej mogą być objęte ustalenia faktyczne w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego. Chodzi jednak tylko o elementy uzasadnienia dotyczące rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, w których sąd wypowiada się w sposób stanowczy, autorytarny o żądaniu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 528/03, LEX nr 188496 oraz z dnia 21 września 2005 r., V CK 139/05, LEX nr 186929). Tak zwanej prekluzji ulega więc tylko ten materiał procesowy, który dotyczy podstawy faktycznej w zakresie hipotezy normy materialnoprawnej zastosowanej przez sąd, natomiast twierdzenia i dowody dotyczące innej podstawy prawnej są dla konkretnej sprawy obojętne (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 97/02, OSNC 2003 Nr 12, poz. 160).

Sąd podzielił powyższe poglądy prezentowane w orzecznictwie. Nie podzielił natomiast poglądów odmiennych, które w szczególności zostały przedstawione w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., III CSK 284/07, LEX nr 380931 i postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2009 r., IV CSK 511/08, LEX nr 511989.

Mając na uwadze powyższe Sąd przyjął, iż orzekając w przedmiotowej sprawie związany był nie tylko sentencją wyroku z dnia 30 września 2014 roku w sprawie XIP258/13, ale także ustaleniami i poglądami prawnymi wyrażonymi w treści uzasadnienia wyroku, co do daty i trybu ustania stosunku pracy między stronami. W konsekwencji wskazał, iż Sąd Rejonowy w sprawie XIP 258/13 ustalił przesłankowo, rozstrzygając o roszczeniach zgłoszonych w sprawie, iż do rozwiązania stosunku pracy między stronami doszło z dniem 30 kwietnia 2013 roku w związku z wypowiedzeniem warunków umowy o pracę z dnia 25 marca 2013 roku. Sąd Rejonowy w Łodzi przyjął, iż w dniu 2 kwietnia 2013 roku powódka złożyła stronie pozwanej oświadczenie woli na piśmie, z którego wynikało, że wypowiada umowę o pracę. Oświadczenie to zostało złożone z zachowaniem terminów wskazanych w treści przepisu art. 42§3 kp, czyli w okresie kiedy pracownik ma wypowiedzieć się w przedmiocie przyjęcia lub rezygnacji z podjęcia zatrudnienia na proponowanych warunkach. Sąd w sprawie XIP 258/13 przyjął, iż na skutek złożenia oświadczenia woli przez pracodawcę w dniu 25 marca 2013 roku okres wypowiedzenia rozpoczął bieg, a z dniem 30 kwietnia 2013 roku zakończył się. Złożone wypowiedzenie przez powódkę zakończyć mogło swój bieg dopiero z dniem 31 maja 2013 roku, a więc po rozwiązaniu między stronami stosunku pracy. Dalej Sąd Rejonowy wywiódł, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie zaistniało bowiem w miesiącu maju 2013 roku (konkretnie 16 maja 2013 roku), w dniu dojścia do powódki oświadczenia woli o rozwiązaniu przez pozwanego umowy dyscyplinarnie stron nie łączył żaden stosunek pracy.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż ustalenie innej daty rozwiązania stosunku pracy między stronami i innego trybu rozwiązania umowy o pracę oraz związane Sąd orzekającego tymi ustaleniami, czyniło zasadnym wniosek powódki o sprostowanie świadectwa pracy w żądanym zakresie.

Jednocześnie Sąd na mocy §5 ust 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U Nr 60 z 1996 poz.282 z późn.zm) dokonał uzupełnienia wydanego powódce świadectwa, wobec bezzasadnej odmowy jego uzupełnienia przez pozwanego. Podniósł, iż zgodnie z brzmieniem ostatnio powołanego przepisu w razie prawomocnego orzeczenia sądu pracy o przywróceniu pracownika do pracy lub przyznaniu mu odszkodowania z tytułu niezgodnego z przepisami prawa wypowiedzenia umowy o pracę lub jej rozwiązania bez wypowiedzenia, pracodawca, na żądanie pracownika, jest obowiązany uzupełnić treść wydanego mu uprzednio świadectwa pracy o dodatkową informację o tym orzeczeniu, z zastrzeżeniem ust. 4. Sąd przyjął, iż przepis ten niewątpliwie na mocy art. 42§1 kp ma zastosowanie także do wypowiedzenia warunków pracy i płacy oraz orzeczeń dotyczących zasądzenia odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia warunków umowy o pracę. W ocenie Sądu pozwany na mocy rozstrzygnięcia w sprawie XIP 258/13 zasądzającego na rzecz powódki odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę zobligowany był zatem do dokonania stosownego uzupełnienia świadectwa pracy wydanego powódce.

Mając na uwadze powyższe Sąd dokonał sprostowania i uzupełnienia wydanego powódce świadectwa pracy jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego powódki Sąd orzekł na podstawie art. 98 kp w związku z §11 ust 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U Nr 163 poz.1349 z późn.zm)

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art.113 ust 1 w związku z art. 12 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 roku, nr 90, poz.594) obciążając nimi pozwanego, jako przegrywającego sprawę. Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 roku Nr 167, poz. 1398 z późniejszymi zmianami) nie mają

obowiązku uiszczenia kosztów sądowych pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36. Na mocy zaś art. 113 ust.1 cytowanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Skoro powódka, jako pracownik nie miała obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, Sąd obciążył tą opłatą pozwanego. Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 5 marca 2007 roku, I PZP 1/07, OSNP 2007/19-20/269), że Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł: obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art.113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu (art.96 ust.1 punkt 4 ww. ustawy), z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie 1 w/w ustawy.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył pełnomocnik pozwanego.

Zaskarżonemu wyrokowi apelujący zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji poczynienie nieprawidłowych ustaleń faktycznych w przedmiocie istnienia podstawy faktycznej do przywrócenia powódce terminu do złożenia w Sądzie wniosku o przywrócenie terminu do żądania sprostowania świadectwa pracy;

b) art. 365 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie.

2. naruszenie prawa materialnego tj.:

a) art. 265 § 1 i 2 K.p. oraz art. 97 § 2 K.p.,

b) § 5 ust. 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz. U. Nr 60 z 1996r. ze zm.) poprzez niewłaściwe zastosowanie, które to naruszenia były konsekwencją uchybień procesowych.

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

We wniesionej apelacji skarżący wywiódł jako zasadniczy zarzut dokonania przez Sąd Rejonowy dowolnej, a nie swobodnej, oceny materiału dowodowego, czego skutkiem były błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na wynik rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu odwoławczego tak sformułowanego zarzutu nie sposób podzielić. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., nie można bowiem poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane przez Sąd ustalenia faktyczne są wadliwe. Niezbędne jest wskazanie konkretnych przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie dokonanych ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez sąd przy analizie konkretnych dowodów, oraz jakich uchybień sąd dokonał uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej

lub niesłuszne im taką moc przyznając (zob. postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2001 r., IV CKN 970/00, Lex nr 52753, wyrok SN z dnia 6 lipca 2005 r., III CK 3/05, Lex nr 180925).

Analizując treść złożonej przez stronę pozwaną apelacji, należy stwierdzić, iż skarżący nie zdołał skutecznie wykazać przyczyn, które dyskwalifikowałyby możliwość uznania dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych za prawidłowe. Samo przeświadczenie skarżącego, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy należało ocenić w sposób odmienny, co w efekcie skutkowało winno dokonaniem odmiennych ustaleń faktycznych - nie może być uznane za wystarczające dla stwierdzenia naruszenia przez Sąd treści art. 233 § 1 k.p.c.

Z tego względu Sąd Okręgowy podziela konstatację Sądu pierwszej instancji, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do uznania zasadności wniesionego powództwa. Zarzuty apelującego dotyczą kwestii, które zostały przez Sąd Rejonowy w sposób obszerny i szczegółowy wyjaśnione. Sąd Okręgowy poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne w pełni podziela. Znajdują bowiem one odzwierciedlenie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązującym porządku prawnym. Natomiast pozwany przedstawia argumentację, której nie sposób podzielić.

Przede wszystkim, zdaniem Sądu Okręgowego nieuprawnioną jest sugestia apelacji, iż brak było podstawy faktycznej do przywrócenia powódce terminu do złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy. W pierwszej kolejności podnieść należy, iż powódka wykazała się wymaganą inicjatywą w obronie swoich praw i konsekwentnie dążyła do zweryfikowania dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę. Powódka odwołała się do Sądu Pracy, aby przedmiotową decyzję pracodawcy skontrolować pod względem zasadności. Pozwem z dnia 10 czerwca 2013 roku wystąpiła o sprostowanie świadectwa pracy poprzez oznaczenie daty ustania stosunku pracy na dzień 16 maja 2013 roku. W związku z otrzymaniem sprostowanego świadectwa pracy zgodnie ze zgłoszonym żądaniem, cofnęła pozew, a w konsekwencji postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2013 roku. Niemniej jednak, ze względu na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 30 września 2013 roku, na mocy którego Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków pracy i płacy oraz ustalił, iż do rozwiązania stosunku pracy doszło w dniu 30 kwietnia 2013 roku w związku z odmową przyjęcia warunków wypowiedzenia zmieniającego, wydane powódce świadectwo pracy nie odpowiadało rzeczywistemu stanowi rzeczy. Wobec powyższego wystąpiła konieczność ponownego sprostowania wydanego przez pozwanego świadectwa pracy, z uwagi na rozstrzygnięcie postępowania w sprawie XIP 258/13 i wydanie wyroku z dnia 30 kwietnia 2013 r. W tym stanie rzeczy, w związku z ujawnieniem się wadliwości świadectwa pracy powódka ponownie wystąpiła o jego sprostowanie, jednocześnie składając wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku do pracodawcy. Zatem, jak słusznie wskazał Sąd I instancji, okoliczność, iż powódka przekroczyła 7 dniowy terminowi do zgłoszenia roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy była całkowicie od niej niezależna, bowiem wiązała się z rozstrzygnięciem w sprawie XIP 258/13. Nie można również zgodzić się ze skarżącym, iż powódka miała pełną świadomość kiedy ustał stosunek pracy, a zatem mogła w zakreślonym terminie żądać sprostowania świadectwa pracy. Powyższemu przeczy chociażby fakt, iż powódka dążąc do zweryfikowania decyzji pracodawcy złożyła dwa zupełnie odmienne wnioski o sprostowanie świadectwa pracy. Pierwotnie bowiem wniosła o oznaczenie daty ustania stosunku pracy na dzień 16 maja 2013r. Jednakże po wydaniu wyroku w sprawie XIP 258/13 przesadzającego kiedy i w jakim trybie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy, wniosła o sprostowanie, iż datą rozwiązania umowy o pracę był dzień 30 kwietnia 2013 roku. Oczywiście jest zatem, iż powódka aż do momentu wydania prawomocnego orzeczenia nie miała pewności w jakiej dacie i jakim trybie doszło do rozwiązania stosunku pracy z pozwanym. Wobec tego, pomimo upływu terminów przewidzianych w art. 97 § 2¹ kp, w ocenie Sądu Okręgowego, możliwym było wzruszenie zapisów kwestionowanego świadectwa pracy.

Należy zauważyć, iż zgodnie z art. 265 § 1 k.p. dopuszczalna jest możliwość przywrócenia krótkiego terminu określonego art. 97 § 2¹ kp ograniczającego możliwość złożenia wniosku o sprostowanie świadectwa pracy do pracodawcy (a następnie po ewentualnej odmowie z jego strony do sądu pracy), jeżeli pracownik nie ponosi winy w jego przekroczeniu, a do przekroczenia doszło z przyczyn obiektywnych, od niego niezależnych.

Przy czym, o istnieniu winy lub jej braku należy wnioskować na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, w sposób uwzględniający obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należącej do dbającej o swoje interesy. Muszą zatem zaistnieć szczególne okoliczności, które spowodowały opóźnienie w wytoczeniu powództwa oraz związek przyczynowy pomiędzy tymi okolicznościami, a niedochowaniem terminu do wystąpienia strony na drogę sądową. Ponadto samo opóźnienie nie może być nadmierne. Znaczne przekroczenie siedmiodniowego terminu do wniesienia odwołania od wypowiedzenia umowy o pracę mogą usprawiedliwiać tylko szczególne okoliczności trwające przez cały czas opóźnienia (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 10 lutego 2015 r. II PK 92/14, nr 1200393; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, OSNP 2003, nr 20, poz. 487).

Przenosząc te ogólne rozważania na stan faktyczny występujący w niniejszej sprawie wskazać należy, iż przyczyny uchybienia terminu były niewątpliwie niezależne od powódki, bowiem związane były wyłącznie z prowadzonym postępowaniem sądowym w sprawie o sygn. akt XIP 258/13 i istniały przez cały czas opóźnienia. Powódka zaś niezwłocznie po rozstrzygnięciu przedmiotowej sprawy i uprawomocnieniu się wyroku, ponownie wystąpiła o sprostowanie świadectwa pracy oraz uzupełnienie świadectwa o dodatkową informację o prawomocnym wyroku z dnia 30 września 2014 roku w sprawie XIP 258/13. Dochowała więc ze swej strony należytej staranności, aby decyzje pracodawcy skontrolować. Wobec powyższego przyjęcie braku winy pracownika i przywrócenie terminu do wniesienia odwołania uzasadnia, wskazanie przez pracodawcę w treści świadectwa pracy ustania stosunku pracy na dzień 16 maja 2013 r. oraz trybu rozwiązania umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, które to informacje okazały się nierzeczywiste na skutek wydania prawomocnego wyroku, w związku z czym pracownik po powzięciu wiadomości o błędnej treści świadectwa pracy, ponownie wniósł odwołanie z uchybieniem terminu z art. 264 § 1 z wnioskiem o jego przywrócenie.

Należy bowiem podkreślić, iż żądanie sprostowania świadectwa pracy aktualizuje się w sytuacji, gdy złożone przez pracodawcę oświadczenie wiedzy zawiera informacje niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy lub też treść świadectwa jest niepełna, tj. nie obejmuje wszystkich elementów wymaganych na mocy Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i sprostowania (Dz.U. nr 60/96, poz. 282 ze zm.). Wydanie świadectwa zawierającego ewidentnie błędne informacje i niedokładności narusza zasadę rzetelnego i pełnego podawania w świadectwie pracy informacji wymaganych przez prawo. Weryfikacja świadectwa następuje zatem z punktu widzenia zawartych w nim informacji dotyczących stosunku pracy łączącego strony, pod kątem ich prawdziwości i pełności (A. M. Świątkowski, Kodeks Pracy, Komentarz, tom I, wyd. Beck, Warszawa 2004, str. 611). Zatem ze względu na ustalenie, iż w niniejszej sprawie doszło do rozwiązania stosunku pracy nie w dniu 16 maja 2013 r. w trybie art. 52 k.p. tj. bez wypowiedzenia, a w dniu 30 kwietnia 2013 r. z zachowaniem okresu wypowiedzenia, wydane powódce świadectwo pracy nie odpowiadało rzeczywistemu stanowi rzeczy i należało je sprostować we wspomnianym zakresie.

Jednocześnie wbrew wywodom apelacji nie sposób uznać, iż Sąd I instancji naruszył art. 365 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie. Wskazać należy, iż interpretacja powołanego powyżej przepisu w praktyce prowadzi do wniosku, że sąd obowiązany jest uznać, iż kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak to przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku. W przeciwnym razie wyroki sądowe miałyby walor jedynie opiniujący, a nie stanowczy i imperatywny. Jak się zatem słusznie podkreśla w doktrynie, skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Związanie orzeczeniem oznacza bowiem niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., I UK 239/10, opubl. LEX nr 738532).

Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego (tak SN w uzasadnieniu wyroku z 12 lipca 2002 r. w sprawie V CKN 1110/00, Lex

nr 74492; podobnie w wyroku z 28 marca 2006 r. w sprawie I UK 213/05, Lex nr 277891). Moc wiążącą na podstawie art. 365 § 1 k.p.c. ma wprawdzie jedynie sentencja orzeczenia, niemniej jednak w niektórych przypadkach ze względu na ogólność rozstrzygnięcia, doniosłość przy ustalaniu zakresu mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, czyli granic prawomocności materialnej orzeczenia, mogą mieć także zawarte w uzasadnieniu orzeczenia motywy rozstrzygnięcia (wyrok SN z dnia 29 września 2011 r., IV CSK 652/10, Lex nr 1129162; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 28 listopada 2014r., I ACa 825/14, LEX nr 1621260).

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż Sąd I instancji prawidłowo przyjął, iż związany był prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. XIP 258/13 w zakresie ustalenia okoliczności rozwiązania stosunku pracy z powódką tj. daty i trybu ustania stosunku pracy między stronami. Prawomocność orzeczenia w sprawie XIP 258/13 ma bowiem ten skutek w obecnym postępowaniu, że obowiązkiem Sądu I instancji było respektowanie tych okoliczności faktycznych, które ustalono we wcześniejszej sprawie, a które określały istotę sporu i uzasadniały uwzględnienie roszczeń powódki w związku z niezgodnym z prawem wypowiedzeniem warunków płacy i pracy.

Ponieważ należy, iż postępowanie w sprawie XIP 258/13 dotyczyło rozpatrzenia roszczeń powódki przeciwko pozwanej o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia warunków pracy i płacy oraz z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Prawomocnym wyrokiem zasądzono na rzecz powódki odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków pracy i płacy oraz oddalono powództwo w pozostałym zakresie. Sąd Rejonowy we wskazanym rozstrzygnięciu, na podstawie ustalonego stanu faktycznego przyjął, iż do rozwiązania stosunku pracy doszło w dniu 30 kwietnia 2013 roku w związku z wypowiedzeniem warunków umowy o pracę z dnia 25 marca 2013 r. Jednocześnie Sąd uznał, iż rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nie zaistniało bowiem w dniu 16 maja 2013 r. tj. w dniu dojścia do powódki oświadczenia woli o rozwiązaniu przez pozwanego umowy dyscyplinarnie, strony nie łączył już żaden stosunek pracy. Natomiast w niniejszym postępowaniu, przedmiotem rozważań Sądu było ustalenie daty i trybu rozwiązania stosunku pracy między stronami, w celu rozstrzygnięcia o zasadności wniosku powódki o sprostowanie świadectwa pracy. Zatem bezspornie między tymi postępowaniami, istniała współzależność wynikająca z ustalenia okoliczności rozwiązania umowy o pracę. W konsekwencji, w niniejszej sprawie powyższa kwestia nie podlegała już ponownemu badaniu, z uwagi na to, iż została rozstrzygnięta prawomocnym wyrokiem wydanym między tymi samymi stronami w sprawie XIP 258/13.

Nie można jednocześnie zgodzić się z zarzutami apelacji, iż Sąd I instancji bezzasadnie dokonał uzupełnienia świadectwa pracy na mocy § 5 ust 3 rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 roku w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U. nr 60/96, poz. 282 ze zm.).

Zgodnie z powołanym przepisem w razie prawomocnego orzeczenia sądu pracy o przywróceniu pracownika do pracy lub przyznaniu mu odszkodowania z tytułu niezgodnego z przepisami prawa wypowiedzenia umowy o pracę lub jej rozwiązania bez wypowiedzenia, pracodawca, na żądanie pracownika, jest obowiązany uzupełnić treść wydanego mu uprzednio świadectwa pracy o dodatkową informację o tym orzeczeniu, z zastrzeżeniem ust.4.

Odnosząc się do powyższego należy podkreślić, iż wprawdzie na gruncie rozpoznawanego przypadku Sąd prawomocnym orzeczeniem zasądził na rzecz powódki odszkodowanie za niezgodne z prawem wypowiedzenie warunków płacy i pracy, niemniej jednak z uwagi na art. 42 § 1 k.p powyższa regulacja miała odpowiednio zastosowanie do wypowiedzenia zmieniającego. Tym samym zasadnie przyjął Sąd I instancji, iż z uwagi na zasądzenie odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę, wniosek powódki o dokonanie stosownego uzupełnienia świadectwa pracy był w pełni zasadny. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego, jak wykazano powyżej, do rozwiązania umowy o pracę doszło na skutek wypowiedzenia warunków umowy o pracę i odmowy przyjęcia przez pracownika zaproponowanych warunków pracy lub płacy, a nie w wyniku oświadczenia pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie dyscyplinarnym. Nie ulega zatem wątpliwości, iż odszkodowanie zasądzono w związku z naruszającą prawo czynnością pracodawcy skutkującą rozwiązaniem umowy o pracę, a co

za tym idzie pracodawca zobligowany był do uzupełnienia świadectwa pracy o adnotację o prawomocnym wyroku przyznającym odszkodowanie.

W tym stanie rzeczy zarówno zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego oraz naruszenia prawa materialnego, nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd drugiej instancji zważył więc, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego było w pełni uzasadnione.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację skarżącego jako bezzasadną.

O obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. a także § 12 ust. 1 pkt 1 oraz § 11 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.).